

Κανονικά και επίσημα το έφερε ο Q. Τυλιγμένο ως δώρο και μάλιστα με ένα χαρτί που όταν ξεκολλούσες το σελοτέιπ δεν σχιζόταν, πράγμα που μου αρέσει πολύ, γιατί μετά φυλάς το αμπαλάζ για όπου δει.

Είχε πάνω του κορδέλα που διέτρεχε και τα αυτιά και πάνω της έγραφε: «*Τον Φάντε ή δεν το ξέρεις ή δεν μπορείς να το ξεχάσεις- The new York Times*».

Έτσι ακριβώς συνέβη. Τον αγνοούσα, αλλά την επόμενη μέρα με κράτησε έως τις 2 την νύχτα για να φτάσω στην 171η και τελευταία σελίδα και είναι πολύ απίθανο να τον ξεχάσω.

Αυτή η καλομεταφρασμένη πατρική νουβέλα, όπως ορίζεται στο εξώφυλλο, γράφτηκε στα τέλη της δεκαετίας του '60 και αποτελεί μια τομογραφία της Αμερικής του τότε. Τότε που η πληγή του πολέμου στην Ινδοκίνα είναι μεγάλη και χαίνουσα, που ταυτόχρονα όμως υπάρχει ένα καλπάζον ελευθεριάζον κίνημα, ειδικά μέσα στην νεολαία, τότε που φυλετικός διαχωρισμός είναι ισχυρός και αμετακίνητος, ενώ οι Η.Π.Α. τρέχουν, παρά τα προβλήματα, πάνω στην κόψη των ονείρων και της ιδέας της γης των ευκαιριών.

Από τις πρώτες αράδες γίνεται διακριτό το εύθυμο κλίμα. Ο ήρωας αυτοσαρκάζεται και ο συγγραφέας δημιουργεί συνθήκες χιουμοριστικές, ευχάριστες. Συχνά πέρα από χαμόγελα, αναγκάζει τον αναγνώστη να γελάσει, αλλά η ένταση και τα προβλήματα δεν απουσιάζουν ποτέ. Το στόρι έχει να κάνει με μια εξαμελή οικογένεια. Οι γονείς στην μεσηλικία, τα τρία αγόρια και το ένα κορίτσι πάνω και λίγο μετά τα είκοσι με τις σπουδές κλπ.

Επιφανειακά είναι όμορφα. Κατοικούν στην πιο πλούσια, πιο προοδευτική, πολιτεία, την Καλιφόρνια και μάλιστα σε ένα από τα πιο ενδιαφέροντα σημεία της, πάνω στην παραλία στο Point Dune. Υπάρχει, ανάμεσα σε άλλα στο γκαράζ, μια Porsche, ένα τρακτεράκι, κουρευτική του γκαζόν, μια σειρά μπαστούνια του γκολφ. Το σπίτι σε σχήμα Υ, με όμορφη θέα προς τον ωκεανό. Μια ευχάριστη άνεση είναι παρούσα.

Από κάτω όμως βράζει. Ο μπαμπάς είναι άνευ εργασίας επί μήνες, ενώ ταυτόχρονα αδυνατεί να μπει στην ανταγωνιστική αγορά εργασίας που δεν είναι και τόσο υγιής πια. Η μητέρα ακροβατεί ανάμεσα στην γαλήνη και την υστερία, ενώ τα παιδιά, τέσσερις ολότελα διαφορετικοί χαρακτήρες, έχουν να διαχειριστούν σωρεία εμποδίων και προβλημάτων, αλλά μέσα σε ένα ανάλαφρο μοντέλο ζωής.

Ευφυέστατοι, κυνικοί διάλογοι, που άλλοτε κρύβουν και άλλοτε φανερώνουν τα θέματα, γλώσσα με πολλές εκφράσεις σεξουαλικού περιεχομένου, που όχι μόνον δεν ενοχλούν για την όποια χυδαιότητά τους, αλλά συμβάλουν στην ευθυμία.

Στο βάθος ανεκπλήρωτα όνειρα, για ένα ταξίδι στη χώρα καταγωγής του πατέρα, εκείνη η γοητευτική πλάνη που ποτέ δεν θα πραγματοποιηθεί, και ασφαλώς ο σκύλος. Ο ηλίθιος σκύλος που θα βοηθήσει τους έξυπνους ανθρώπους, να νιώσουν περισσότερο και καλύτερα τι συμβαίνει. Ναι προφανώς είναι ένα γοητευτικό βιβλίο, όσο και αν η ευθυμία σιγά – σιγά μετατρέπεται σε μελαγχολία. Ναι είναι μια λεπτή, εύστοχη αφήγηση όσο και αν αποδομεί το διαβόητο αμερικάνικο όνειρο.

Το μόνο πράγμα που κάπως με ανησύχησε, είναι μήπως η χειρονομία του Q, ήθελε να δηλώσει κάτι παραπάνω από την συνήθη του καλοσύνη και ευγένεια. Μήπως δηλαδή επιθυμούσε να συγκρίνει καταστάσεις, ανάμεσα στο ήρωα της νουβέλας και την ταπεινότητά μου. Να μου περάσει ένα μήνυμα. Αλλά ακόμα κι έτσι καλοδεχούμενο, ήταν.

Και τώρα που γράφω αυτές τις αράδες, βλέπω δίπλα μου το προσεκτικά διπλωμένο χαρτί του αμπαλάζ, ίνα χρησιμοποιηθεί όπου δει και φαντάζομαι, πως θα δυσκολευτώ πολύ να λησμονήσω τον John Fante και το my stupid dog, του.

«Τον Φάντε ή δεν τον ξέρεις
ή δεν μπορείς να τον ξεχάσεις»
The New York Times